

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

Η ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Έκ τῶν ἐντόμων ἄλλα ζοῦν ὀλίγας ὥρας (τὰ ἐφήμερα) καὶ ἄλλα ὀλίγας ἡμέρας.

Ὁ φρύνος ζῆ 15 χρόνια.
Ὁ ἰχθύς κυπρίνος (τὸ σαζάνι) μπορεῖ νὰ ζήσῃ καὶ 150 χρόνια, βεβαίῳ ἐν ὄψει τοῦ ἰχθυοτροφείου τοῦ κόμητος Μωρεπά, πολλοὶ κυπρίνοι ἐφθασαν στὴν ἡλικίαν αὐτὴν.

Τὰ κατοικίδια πτηνὰ καὶ τὰ ἄλλα ὀρνιθοειδῆ ζοῦν 12-15 χρόνια. Οἱ παπαγάλοι περνοῦν καὶ τὰ 100 χρόνια ζωῆς. Πολὺ πλεόν τῶν 150 ἐτῶν ἐξῆσαν ὁ παπαγάλος τῆς μεγάλης δουκίσσης τοῦ Οὐρβίνου. Ἐπίσης οἱ πελαργοὶ ζοῦν πλεόν τῶν 100 χρόνων. Ἡ καμήλα ζῆ 40 χρόνια, τὸ ἄλογο 30, τὸ βῶδι 20, τὸ σκυλὶ 12, ἡ γάτα 10, τὰ πρόβατα 9, τὸ κουνέλι 8, οἱ χοῖροι τῆς Γουϊνέας 7.

Κατὰ τὸν Ἀριστοτέλη ὁ ἐλέφας ζῆ 200 ἔτη. Οἱ Ἴνδοι ἐν τοῦτοις βεβαίωνουν πὼς ζῆ 300!

Ἡ φάλαινα τέλος, ζῆ 400 ἔτη!...

Η ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ

Πολλὰ φυτὰ ζοῦν ἓνα ἢ δύο χρόνια μόνον. Μερικοὶ ὅμως ἀπὸ τοὺς Βραζιλιανοὺς κοκοφοίνικας ζοῦν 600-700 χρόνια. Ὁ κοινὸς φοίνικας ζῆ 200-300 χρόνια.

Στὴν Ἀγγλία ὑπάρχει μία βαλανιδιά, ἡ βαλανιδιά τοῦ Οὐῶλας, ὅπως τὴν λένε, ἡ ὁποία εἶνε πλεόν τῶν 700 χρόνων! Πολλὰ ἐλαιόδενδρα τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν εἶνε γνωστὰ πρὸ 800 ἐτῶν! Στὴν Ἀνκερουκίην, κοντὰ στὴν Σταῖν ὑπάρχει ἓνας πυξὸς 677 χρόνων!

Ὁ Ἄδαμσον υποθέτει ὅτι πολλὰ τῶν περιφημῶν Ἀφρικανικῶν Βαοβάβ, ἔχουν ἡλικίαν 5.000.000 χρόνων! Ὁ Κανδάλ ἀντιθέτως φρονεῖ ὅτι ὁ ἐπικλινὴς κέδρος τῆς Τσαπουλδεβὸς εἶνε γεροντότερος τῶν Βαοβάβ.

τόσο κρυφὰ ὅσο βγήκαμε. Δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε καθόλου μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ἡ περιπέτειά σας θὰ μαθευτῆ. Ἀλλὰ τοῦλάχιστον αὐτὴ τὴ φορά θὰ σὰς κἀνὴ νὰ συχαθῆτε γιὰ πάντα τὸν ρωμαντισμὸ!!!

Ἴσως ἀπὸ τὴν συγκίνησι τῶν κλονισμῶν, ἴσως ἀπὸ τὴν χαρὰ ὅτι φτῆνὰ τὴν εἶχα γλυτώσει, ἴσως καὶ ἀπὸ μετάνοια γιὰ τὴν ἀπερισκεψία μου, δάκρυα μου πλημμύρισαν τὰ μάτια καὶ τρέξανε στὰ μάγουλά μου. Ὁ θεῖος τοῦ Παύλου ποῦ περιέμενε καμιά ἔκρηξι θυμοῦ τὰ ἔχασε καὶ ὑστερα συγκινήθηκε ἀπὸ τὴν ἄφωνη λύπη μου. Τὸ βλέμμα τοῦ ἐγίνε τρυφερὸ καὶ αὐτὸς ὁ σκεπτικιστῆς ἄρχισε νὰ μοῦ λέη μὲ φωνὴ ποῦ γλύκανε ἀμέσως:

— Ἄ φτωχὸ μου παιδί, ποτὲ δὲν φανταζόμουνα ὅτι θὰ σὰς πειράζα τόσο. Ἀπὸ τὴν χλωμίδα τῆς χυμῆνι στὸ πρόσωπό σας νοιώθω πόσο αὐτὴ ἡ ἀστειοτήτῃς ἦταν σκληρὴ καὶ κτηνώδης γιὰ ἓνα κορίτσι. Δὲν εἶμαι παρά ἓνας χυδαῖος καὶ ποτὲ δὲν θὰ συγχωρήσω τὸν ἑαυτὸ μου ποῦ εἶμουν ἢ αἰτία νὰ κλάψετε.

Τὰ ἀπεγνωσμένα του κινήματα, τὸ λυπημένο του πρόσωπο ἔδειχναν καλὰ τὴν εἰλικρινειάν του· τοῦ ἔκαμα νόημα πὼς θέλω νὰ μείνω μόνη. Ἀπομακρύνθηκε ἀμέσως.

— Καὶ τὸ μάθημα αὐτὸ σὰς ὠφέλησε; ρώτησα τὴν Κα Ἐλμέο.
— Ναι, μ' ὠφέλησε, μειδίασε ἢ νέα γυναίκα ἀλλὰ ὑπῆρξε βλαβερὸ γιὰ τὸ νουὸ τοῦ Παύλου. Αὐτὴ ἡ φανταστικὴ ἀπαγωγή τοῦ ἄφρησ παράξενος ἀναμνήσεις.

Γιὰ νὰ μ' ἀγγίξῃ τὸ πρόσωπο μ' ἓνα φιλὶ αὐτὸς ὁ σκληρημένος ἄνδρας ἀπ' τὴν ζωὴ δὲν μπόρεσε νὰ ξεχάσῃ τὴν περιπέτεια καὶ μὲ ἐρωτεύθηκε μὲ μιὰ ἀγάπη ἀπὸ τίς πῶ ρωμαντικῆς.

— Ἄ! ὠραία! Νομίζω ὅμως ὅτι ὁ δυστυχισμένος ἄνθρωπος θὰ ὑπέφερε πολὺ ὅταν παντρευτήκατε τὸν ἀνιψιὸ του.

Αὐτὴ τὴν φορά ἡ χαριτωμένη γυναίκα γέλασε μὲ ὅλη τῆς τὴν καρδιά.

— Μπᾶ, ὄχι! εἶπε—δὲν ἔγεινε δυστυχισμένος, διότι δὲν εἶνε ὁ ἀνιψιός—ἓνας μεγάλος βλάκας ποῦ δὲν εἶτανε ἱκανὸς οὔτε νὰ φαντασθῇ μιὰ ἀπαγωγή—ποῦ ἔγεινε ἄνδρας μου·ἀλλὰ ὁ θεῖος! Ἐσκέφθηκα ὅτι θὰ εἶτανε ὁ καλλίτερος τρόπος νὰ τὸν ἐκδικηθῶ γιὰ τὸ κακὸ παιγνίδι του καὶ νὰ τὸν κἀνω εὐτυχισμένο... ἔτσι γιὰ νὰ τοῦ δείξω ὅτι καὶ ὁ ρωμαντισμὸς ἔχει καὶ τὰ καλὰ του.

Μετάφρ.
Α. Β.
Παλμύρης

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΡΟΣ ΔΙΠΛΟΥΣ

Τοῦ Ἀχιλλέως Παράσχου

Κάθε καρδιά μιὰ λυγρὴ μπορεῖ νὰ τὴν τρελλάνῃ
Ἐνα ποτήρι μοραχὰ φαρμάκι τὴν φθάνει.
Μὰ ἡ δική μου ἢ καρδιά κι' ἄλλο ζητεῖ ἀκόμα.
Πίνει φαρμάκι σὲ Σανθῆς καὶ Μαυρομάτας στόμα.
Κι' ὅταν ἡ μιὰ μὲ φίλημα μὲ θανατώνει, ἢ ἄλλη
Μὲ ἀνασταίνει μὲ φιλὶ καὶ μὲ πεθαίνει πάλι...

Ρόδο μοῦ πῆρνε τὴ ζωὴ καὶ ρόδο μοῦ τὴ δίνει.
Φωτιά μ' ἀνάφτει τὴν καρδιά καὶ φλόγα μοῦ τὴν σβύνει.
Βρίσκω τ' ἀθάνατο νερὸ, στοῦ χάρον τὴν ἀγκάλη
Καὶ μέσ' στ' ἀθάνατο νερὸ φαρμάκι χάρον πάλι.
Ζῶ καὶ πεθαίνω ἢ αὐγὴ μοῦ φέρνει τὸ σκοτάδι,
Ὁ θάνατος τὸν οὐρανὸ κι' ὁ οὐρανὸς τὸν ἀδῆ...

Ἄχ, τί γλυκὰ μέσ' στῆς ζωῆς πεθαίνω ταῖς ἀγκάλας.
Ἡμέραι χαίρομαι ξανθαῖς καὶ νύχτες μαυρομάλας.
Ὅταν προβαίῃ ἡ Σανθὴ αὐγὴ κι' Ἀφρίλη σέρνει,
Τὸν ἥλιο καὶ τὸν οὐρανὸ στὰ δύο τῆς μάτια φέρνει.
Καὶ πάλ' ἡ Μαυρομάτα μου ὅταν φανῇ, Παρθένε,
Ἄστέρια μέσ' σὲ σύννεφα, κυττιάζω, σκεπασμένα.

Σὰν μὰνα τὴ Σανθοῦλα μου ὁ οὐρανὸς προικίζει.
Τοῦ ἡλίου τὴν ἀνατολὴ στὰ μάτια τῆς χαρίζει.
Τοῦ ἡλίου τὸ βασίλειμα στὰ δύο μάγουλά τῆς,
Ἀροσιὰ στὰ στήθια καὶ σγουραῖς ἀκτίνες στὰ μαλλιά τῆς.
Μόνον τ' ἀστροπελέκι του στὴν κόρη δὲν χαρίζει,
Γιατὶ μιὰ μόνη τῆς ματιὰ ἀστροπελέκι ἀξίζει!

Ὅμως τὴ Μαυρομάτα μου τὴν ἔχουν προικισμένα
Τοῦ ἀδῆ καὶ τοῦ οὐρανοῦ τὰ χάρδι ἀνταμομένα.
Τῆς ἔδωκε τὴν πίσσα του ὁ ἓνας στὴν μάτιά τῆς,
Πίσσα στὰ φροδιὰ τῆς τὰ δύο καὶ πίσσα στὰ μαλλιά τῆς.
Ὁ ἄλλος μέσ' στὰ μάτια τῆς ἀστράφτει, ξημερώνει,
Κι' εἰς μιὰ ματιὰ τῆς καὶ αὐγὴ καὶ νύχτα ζευγαρώνει!

Σὰν τραγουδιὴ ἡ Σανθὴ ἀηδόνια κελαιδοῦνε,
Ἀῦραις στεναζόντες γλυκὰ κι' οἱ ἔρωτες πετοῦνε...
Μὰ σὰν τῆς Μαυρομάλλας μου τὰ χεῖλη τραγουδᾶνε,
Θάρροις πὼς ἀνιρεῦσαι, θάρροις παλμοὶ μιλᾶνε...
Φιλεῖ ἢ ψυχὴ τὰ χεῖλη τῆς καὶ βγαίνει τὸ τραγοῦδι,
Καθὼς φιλεῖ νερὸ τὴ γῆ καὶ βγαίνει τὸ λουλοῦδι!

Ἡ Σανθομάλλα ὀλόχαρη μ' ἀνοίγει τὴν ἀγκύλη
Κι' αὐξάνει τὴν ἀγάπη τῆς σὰν ἔροχομαι ἢ ἄλλη
Ὅταν παρᾶμερα μὲ δῆ μὲ μάτια δακρυομένα,
Ὅτ' ἔρχεται ὀλοπόδιμη κι' ἀνησυχῆ σ' ἐμένα...
Χαμογελῶ μὲ τὴν Σανθὴ, δακρῶζω μὴ τὴν ἄλλη,
Ζῶ μὲ τ' ἀστέρια τῆς νυχτιάς καὶ τῆς αὐγῆς τὰ κάλλη.

Ποῖαν ἀγαπῶ; Ἄχ, καὶ ταῖς δύο... ὁ ἔρωτας μου θέλει
Στὸν ἀδῆ νὰ φλογίζεσαι, στὰ ὑψηλ' ἀνατέλλῃ.
Κ' οἱ δύο μοῦ λείπουνε μαζί ὅταν ἡ μιὰ μοῦ λείπῃ.
Λεῖπ' ἀπ' τὸν πόνο ἢ χαρὰ κι' ἀπ' τὴν χαρὰ ἢ λύπη.
Κ' ἐγὼ μ' ἀρῶσαι νὰ ρουφῶ σ' ἓνα ποτήρι μόνον,
Εἰς ἐν ἀθάνατο νερὸ χαρὰ μαζί μὲ πόνο!

1882

† Α. Παράσχος

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ὅταν τὸ βράδυ ἔρχεσαι ἔρωτις 'ς τὴν κάμαρή σου
καὶ κἀνης 'ς τὸ εἰκόνασμα ἔμπροστά τὴν προσευχὴ σου
καὶ μὲ εὐλάβεια κρατῆς τὰ χεῖρα σταυρωμένα,
γιὰ πῆς μου, ἐθνημῆθκες καμμιὰ φορά κι' ἐμένα;
Ἄλλὰ τί λέγω; ποῦ πετῆς, ἰδέα μου φτωχῇ;
ὅταν μοῦ λέγῃς σ' ἀγαπῶ δὲν εἶνε προσευχὴ;

Ἡ πασχάλια ποῦ μιὰ φορά μὲ τὰ χλωρὰ κλαδιά τῆς
λίγη σιὰ μᾶς χάριζε καὶ λίγη μισροδιὰ τῆς.
Ξανάνειωσ, ξανάνθισο κι' ὅταν προχθὲς τὴν εἶδα
μιὰ σκέψι μὲ νανοῦριος καὶ μιὰ κρυφὴ ἐλπίδα.
Μὲ εἶδε καὶ μ' ἐγνώριος τὰ φύλλα τῆς κουνουῖος
καί...δὲν σ' τὸ λέγω ψέματα, ψυχὴ μου—σὲ ζητοῦος
† Ἰωάννης Πολέμης

Η ΑΝΤΟΧΗ ΤΟΥ ΙΠΠΟΥ ΣΤΗΝ ΠΕΙΝΑ

Ὁ ἵππος μπορεῖ νὰ ζήσῃ ἐπὶ 25 ἡμέρες χωρὶς στερεᾶν τροφήν, πίνοντας μόνον νερὸ, 19 ἡμέρες χωρὶς τροφὴν καὶ 5 ἡμέρες τροφῆν καὶ στερεᾶν τροφήν καὶ μὴ πίνωνκαθόλου νερό!...